

Số thật và cái chết của tác giả Lê Văn Hứng

Tác Giả: Tác giả: Phạm Thị Kim Hoàng
Thứ Năm, 29 Tháng 1 Năm 2009 11:35

1. Số thật và cái chết của tác giả Lê Văn Hứng

Tôi chỉ muốn nói lên thật cả số thật và cái chết của hai vị Tác giả Nguyễn Khoa Nam và Lê Văn Hứng. Hai vị Tác giả này đã ba lần từ

chị tôi đi di tản sang ngoại quốc cả viên cả viên M, cả ông quyệt tôi đi từ chiến, bỏ o và m nh
đến Vùng 4. Viên cả viên M hỉ thức,

đi chỉ không được, sau cùng chán nản và buồn bã bỏ đi.

Ngày 21/4/1975, khi Tác giả Thợ Nguyễn Văn Thiệu từ chối, trao quyền lại cho cả Trại Văn
Hứng, tôi còn nhớ rõ là ông Thiệu nói:

"Mặt mặt Tác giả Thợ Nguyễn Văn Thiệu, quân đội còn Trung Tác giả Nguyễn Văn Thiệu, đến
bào còn mặt mặt sĩ Nguyễn Văn Thiệu.

Tôi nguyện số chiến đấu không bên anh em chiến sĩ."

Là tuyên bố của ông Thiệu đã gây cho tôi sự xúc động. Thợ tôi là tuyên bố này cũng đã bay
theo gió, khi số lần cả cả huy trệc tiếp

đi hành quân máy quố gia đã và cánh chim bay sang ngoại quốc, tìm nơi trú ẩn an lành,
bỏ mặt quê nhà, dân tộc và quân đội

đang chết đuối trong cuộc phong súng đến tôi biết, Thiệu Tác giả Nam, Hứng, Hai, V, Phú.

Nhưng đây tôi không ngăn ngại tiếp tục nghiên cứu.

Ôi tiếp tục súng nổ vang trên khắp lãnh thổ. Mùa hè năm 1972, nhà văn Phan Nhật Nam đã mệnh danh là mùa hè đẹp lạ. Mùa hè

máu. Mùa hè tôi cùng với cộng đồng. Còn mùa hè 30/4/1975 bị tiếp tục thể hiện nào? Chúng ta còn tiếp tục đi đến cùng

nội tiếp tục tâm kinh hoàng của sinh lý, tiếp tục, cuộc sống cuộc sống không?

Tin tức trên các Vùng 1,2,3 bay vào đêm đen. Có những người chưa đánh đã bỏ cho địch tràn vào. Cũng có người quy hàng từ chối.

Thậm chí tiếp tục thay, cuộc rút quân hàng loạt bị bắt chẹt ở chỗ và quân sự.

Đài VOA và BBC tuyên bố những tin tức bí mật về phía QLVNCH khiến lòng dân càng thêm khiếp đảm. Những đoàn quân tiếp

trận, tiếp tục mạnh giáp, không ngừng di chuyển, cuộc quyết chiến như đàn vịt bắn đuổi. Tình hình binh sĩ rơi vào hoang mang tột độ. Họ

thì thảo luận nhau: "Tiếp tục Thiệu, Tiếp tục Khiêm, Đới tiếp tục Viên đã cao bay xa chệch, còn đánh được gì nữa."

Ông Tiếp tục này, ông Tiếp tục kia, đã trên đi ngoài quốc, chúng ta còn đánh làm gì." Họ còn hỏi nhau: "Bao nhiêu năm chúng ta chiến đấu

cho tôi quí, hay chỉ nên đưa cho tập đoàn tham nhũng? Hay cho cá nhân của ai đây?"Mặt người chỉ huy, nhún nhường nhân nhún rún

không đưa, rồi rít, tan rã.

Lại có những câu hỏi: "Quân không Tổng chỉ huy thì sao?"Có những kẻ chỉ tâm dè dặt, thò tay chỉ trích chê bai: "Có những ông

Tổng mà biết đánh gì cái gì! Chỉ có lính đánh đờ các ông Tổng hàng."Lại phê bình của những kẻ bất mãn hay những kẻ có tâm

đưa hèn hèn, thất vọng khác nào chỉ người đầy giá trị. Cho dù có những vị Tổng bề bộn, làm cho quân đội bất nhúc, thì cũng có những

vị Tổng trong sách đờ đờ, lười lười, tài ba, đáng cho dân quân khâm phục. Những phần tử bất mãn này đã vô tình hay cố ý không thấy

việc tôi quan hệ của sở hạ tầng, hệ thống, giữa các Tổng Lãnh, Sĩ Quan, và Binh Sĩ thất vọng thì cho quân đội và quốc gia như thế

nào.

Đôi với những vị cao minh, hiểu biết giá trị hy sinh của những người tuấn kiệt, tôi trang trọng cúi đầu cảm tạ, tri ân.

Có nhiều người đã nêu lên câu hỏi với tôi: "Tại sao Tổng Nam, Tổng Hưng chỉ làm chỉ cho

ưong? Tôi sao các ông Táng ỹ

không tiếp tục chiến đấu? Tôi sao các ông không trốn sang ngoài quốc?"

Lái có ngái nghiêm khắc trách tôi: "Bà thất đức. Nếu là tôi, tôi quyết liệt can ngăn không để cho các ông ỹ chết. Với con nhá thá này,

ông Hùng chết đành bỏ với con lái sao?"

Ngay cả vài vị phu nhân của các Táng Lãnh, họ còn ở trong tù, họ đã an nhàn nái xángái, cũng thát ra nháng lái chá trích tôi.

Nghe nháng lái phê bình ỹ, tim tôi đau nhói. Tôi tôn trọng sự nhán xét "theo tầm hiểu biết của họ".

Tôi ngán ngám không trả lái, chỉ mám cái lác đấu. Nháng hôm nay tôi phải lên tiếng. Lên tiếng để ân nháng ngái đang âm thầm

chiến đấu ở Việt Nam, để ân nháng ngái hùng can đảm đã, đang, và sẽ tiếp tục đánh đuổi Cộng Sản cướp quê hương, để trả lái

nháng ngái đã nêu lên nhu cầu câu hỏi đó.

Tôi trân trọng xin nháng vị nào đã có nháng lái chá trích nên bình tâm suy nghĩ lái, tránh khi phán đoán vì...nháng vị Táng Lãnh bách

bao l n th  th ch v i t  th n, v i nhi u chiến công t  c p b c nh  l n t i h ng T  ng L nh, đ  t ng kh c ph c gian nguy, xoay

t□ sát hay sao?

Võ B, quý v còn nh sáu ch gì trên chi c mũ y không? Sáu ch mà quý v tr nh tr ng đ i lên đ u là: "T Qu c, Danh D, Trách

Nhiệm vụ: "Ngày mãn khóa sĩ quan và nhân viên tuyên truyền, quý vị hãy nhận nhiệm vụ? Cũng như nhân viên đi vào tâm niệm mà lại chính thu hoạch lòng?"

Nhưng vì bạn không ra đi trực tiếp bình bình, nhưng vì tôi biết sắp hàng vào trại tù Cộng Sản, tôi xin tôi, vì tình tôi không dám có tôi

phê phán nào. Tôi chỉ muốn nói lên tất cả sự thật về cái chết của hai vị Tổng Ngụy quân Khoa Nam và Lê Văn Hưng. Hai vị Tổng ng này

đã ba lần tiếp nối nhau đi tìm sang ngoài quốc gia viên công nhân M, công nghệ quy trình lại tiếp nối, báo viên mới nhất Vùng 4. Viên công nhân

Mọi thứ thúc, đẩy chỉ không được, sau cùng chán nản và buồn bã bỏ đi.

Trước đó, vào ngày 29/4/1975, tôi tuyên bố của Vũ Văn Mẫu và Đoàn Văn Minh trên đài phát thanh Sài Gòn ra lệnh tất cả người Mỹ

phải rời Việt Nam trong vòng 24 tiếng đồng hồ, thì chính lúc "kế hoạch hành quân mới của hai Tướng Nam Hưng đã hoàn tất."

Tướng Nguyễn Hữu Hạnh, người thay thế Tướng Vĩnh Lộc vào nhậm ngày giờ cuối tôi tiếp kiến thoả với Cộng Sản. Ông Hạnh đã dùng

tình cảm chiến hữu, dùng nghĩa đàn anh thân thuộ, khiến họ yêu cầu Tướng Hưng và hợp tác với Đoàn Văn Minh và Nguyễn Hữu

Hạnh. Thâm tâm có lẽ ông Hạnh lúc đó muốn dò xét thái độ của hai Tướng Vùng 4 như thế nào. Nghiu luận, qua cuộc diễn đàm với

Tướng Nguyễn Hữu Hạnh, Tướng Hưng đã luôn khẳng định: "Không hợp tác với Đoàn Văn Minh. Không đứng hàng Cộng Sản. Tôi

chỉ đi cùng."

Khi Tướng Thiệu uất chí, trao quyền lợi cho cả Trần Văn Hương, và rời vì hoàn cảnh đem chìm của vận mệnh đất nước, trước

nhieu áp lực nên cả Hương đã trao quyền lợi cho Đoàn Văn Minh, để rời "ông Tướng hai lần

làm đồ nát què hßng, ß hoen ßch sß

này, hß mình ký tên đăng nßc Vißt Nam cho Cßng Sßn."Vß Tßng Lßnh trßn thß mßt vùng, tùy hoàn cßnh đßt nßc, và tình hình chißn

sß đßa phßng, trßn quyßn quyßt đßnh, xoay chuyßn thß cß, không cßn phßi tuân lßnh mßt cách máy móc theo cßp chß huy đßu nßo đß

trßn hßt, thì còn chß lßnh ai? Phßi tuân lßnh ai?

Tóm lßi, lúc đó lßnh đßu hàng cßa Dßng Văn Minh và lßi kêu gßi cßa Nguyßn Hßu Hßnh đã không đßc Tßng Nam và Tßng

Hßng đßp ßng.

Vißt đßn đây, tôi xúc đßng lß thßng. Tôi nghßn ngßo rßi lß khi nhß đßn mßt sß sĩ quan binh sĩ đã bßt oß khßoc lên khi nghe lßnh đßu

hàng cßa Dßng Văn Minh.

Anh em đã ôm lá cß tß qußc, ôm khßu súng vào lòng nßc nß. Có nhßng chi khu trßng và nhßng đßn trßng nhßt đßnh đã không chßu

đßu hàng. Hß đã tß thß đßn viên đßn chßt. Và viên đßn chßt dành đß kßt lißu đßi mình. Cßp bßc cßa nhßng anh em ßy không cao, chß

chống huy khu vực, hay mặt trận lợi, nhưng tình hình tranh đấu của anh em cao cấp và hùng thủ
đầy.

Trong khi Sài Gòn bị ngợp đấu hàng thì Cộng Sản Việt Nam an ninh tuyệt đối. Kế hoạch hành quân đã
thoát xong. Vũ khí lợi hại nhất của họ là

sẵn sàng. Tất cả đều chuẩn bị cho các cánh quân di chuyển, sẵn sàng và các tuyến chiến đấu.
Kế hoạch di quân, phân công, và bắt tay

nhằm trong lịch mặt trận hành động. Vùng 4 có nhiệm vụ đưa thủ chiến lược, có thể kéo dài cuộc
chiến thêm một thời gian. Bởi lúc đó, cho

đến ngày 29 tháng 4 năm 1975, chúng ta có mặt trận nào, dù quân lực xa xôi hơn lãnh thổ Vùng 4
đã lọt vào tay giải Cộng Sản.

Nhưng, Cộng Sản, sáng ngày 30/4/1974, dân chúng nhận thấy hoảng mang. Đã có mặt sự binh
sĩ bị ngợp. Thời thế xã, cảnh nào lo lắng

đáng buồn của tác giả có đã xảy ra. Từng nhóm đông đảo bị ác ôn và thả nạn nhân để câu
đã ra tay cướp giật tài sản của các

số M, và những người nhà tù nhân nào đã bị trừng, bắt chấp thi hành súng cần thiếp của cảnh sát
duy trì an ninh trật tự công cộng. Chúng

cướp giật, cướp phá, hòng hết nhà lửa điên. Chắc chắn trong số này có bọn Cộng Sản nằm vùng có
ý đồ gây rối loạn áp đảo tình hình binh

sĩ.

Lúc ấy Tiểu Nam và Tiểu Hưng vẫn còn liên lạc với các cánh quân chủ chốt. Nhiệm vụ cánh quân này rất nặng nề và vất vả.

Thật đáng buồn vì Bộ Chỉ Huy Quân Đoàn, nằm chung quanh vòng đai Alpha.

Từ 2 giờ đến 4 giờ chiều ngày 30 tháng 4, giờ đã đi qua. Đúng theo kế hoạch là hành quân bắt đầu. Nhưng hôm ấy, khi liên lạc đến

các cấp chỉ huy của các đơn vị thì mọi hay ho của bất kỳ gì về kế hoạch, của các đơn vị chỉ huy, ngoài việc thay đổi các cuộc bố trí thì

sáng đơn giản phút này.

Tiểu NG LÊ VĂN HƯNG TUẦN TIẾT

Tìm kiếm Địch Tá an ninh, ngay cả mà đã lãnh nhiệm vụ phân phối phóng điện và hành quân mất đơn các đơn vị, thì mọi việc lại ra vẻ sẽ

quan này đã đưa ra con tìm kiếm ngay từ sau khi ném tất cả mìn vào tay và Địch Ủy dấn quy.

Ông này cũng đã cuốn gói trốn theo ông Địch Tá đàn anh, cho có thế, có trò. Các phóng điện và hành quân mất cũng đã bị mất.

Thì u Tiểu Nam và Thì u Tiểu Hưng tất cả không sao cả.

Tôi không ngăn n i ti ng n c ngh n ngào khi h i t ng l i v b i r i c a Thi u T ng và s đau kh thật v ng c a H ng. Nh ng

đ ng gân trán n i vòng lên, rằng c n ch t, bi u l s đau đ n và ch u đ ng kinh h n. Ng i đ p tay đánh m xu ng bàn khi th y k

ho ch s p x p th t tinh vi b k ph n b i hèn nhất làm gãy đ b t ng .

H ng ng c m t nhìn tôi nh mu n h i : "Có đ ng ý đem con lánh n n không?"Tôi c ng quy t t ch i. Tôi không c u an ích k , tìm

s ng riêng, b m c ng i trong c nh d u sôi l a đ .Tôi nh t đ nh i l i, cùng ch u ho n n n, cùng li u ch t.

H ng h i tôi: "Thành công là đ i u chúng ta mong c, nh ng r i th t b i, em đ nh li u l nào?"

Tôi đáp: "Thì cùng ch t! Các con cũng s th . Em không mu n m t ai trong chúng ta l t vào tay C ng S n."Và đ kh i ph i sa vào tay

gi c C ng, tôi bình tĩnh thu x p cho cái ch t s p t i cho m con tôi, đ ng gi i thoát cu i cùng c a chúng tôi.

B n gi 45 chi u ngày 30/4/75, T ng H ng r i b vãn phòng B T L nh Quân Đoàn 4, v b ch huy ph , n i chúng tôi t m trú.

H ng không mu n ch ng ki n c nh bàn giao nh c s p t i gi a Thi u T ng Nam và tên

Thị u Tá Vi t Công Hoàng Văn Th ch.

Năm gi r i chi u ngày 30 tháng 4, khi Hoàng Văn Th ch ti n vào B T L nh Quân Đoàn là lúc H ng g i máy liên l c v i T t ng

M ch Văn Tr t ng, ra l nh đ a hai chi đ i thi t giáp t i án ng i dinh T nh Tr t ng đ b o v B Ch Huy S Đoàn 21 m i v đóng

n i đây. Sau đó H ng ti p t c liên l c v i các đ n v đang ti p t c ch m súng i các ti u khu. Đ ng th i H ng m i T t ng M ch Văn

Tr t ng cùng các đ n v tr t ng i chung quanh vòng đai th xã C n Th v h p.

Sáu gi 30 chi u ngày 30 tháng 4, khi các v sĩ quan v a ra đ n c ng, có m t toán thân hào nhân sĩ quen bi t t i C n Th đang ch c

s n. H g m kho ng 10 ng i. H xin g p T t ng H ng, v i t cách đ i di n dân chúng th xã, yêu c u: "Chúng tôi bi t Thị u T t ng

không bao gi ch u khu t ph c. Nh ng xin Thị u T t ng đ ng ph n công. Ch m t ti ng l nh c a Thị u T t ng ph n công, Vi t Công

s pháo kích m nh m vào th xã. C n Th s nát tan, thành bình đ a nh An L c. Dù sao, v n n c đã nh th này r i, xin Thị u

T t ng hãy vì dân chúng, b o toàn m ng s ng c a dân, d p b tánh khí khái, can c ng..."

Nghe họ nói, tôi cảm thấy đau lòng lắm khó chịu. Tôi cũng không ngạc nhiên vì họ yêu cầu đó. Bởi mọi người họ trẻ, Vì thế Công đã

pháo kích nông dân vào khu Cầu Đôi, cách Bến Tách không xa, gây thiệt hại cao về nhân mạng và tài sản của đồng bào. Dân chúng

Còn Thị còn khiếp đảm. Họ nghe nói đồng chết hàng trăm vì yêu cầu này. Một lát sau, Họ nghe có giọng nói của người trẻ nói: "Xin các ông

yên lòng. Tôi sẽ cố gắng hết sức để tránh gây thiệt hại cho dân chúng."Toán người này ra vẻ.

Họ quay sang hỏi tôi: "Em còn nhớ tên người con Phan Thanh Giản? Bởi một ba tên miền đông, rồi cũng vì dân chúng mà con Phan

đã nhún mình nhường thêm ba tên miền tây cho quân Pháp. Con Phan không thấy dân chúng điêu linh và cũng không để mất tí t

tháo, không thấy bỏ tay làm nghề cày cấy. Con Phan Thanh Giản dẫn họ ăn rồi uống thuốc để c quyền sinh."Trên mâm vài giây, Họ

tiếp: "Thà chết chứ đâu thấy bỏ tay trên mâm nhìn Vì thế Công tràn vào."

Sáu giờ 45 chiều ngày 30 tháng 4, Tác giả Nam đến thăm cho Họ, hỏi tình hình các người. Họ báo với Tác giả Nam về việc đi di

dân chúng thấy xã hội yêu cầu họ và Họ. Họ cũng cho Tác giả Nam biết để họ như truyền tin mới nhất sẽ giao cho người tin cậy

phân phối. Tác giả Nam cho Hoàng hay là ông đã cho thu bằng lời kêu gọi dân chúng và lời yêu cầu này sẽ cho đài Công thông phát thanh.

Những mặt u sầu của nhân, thành sự thật thiên. Thêm một lần nữa, sẽ gây đau lòng. Đài Công Thông bị những người ở đó, không ngừng một giờ,

viên giám đốc đài bị uy hiếp, thay vì phát thanh cuốn băng của Thiệu Trị những Nam trước, chúng thay cuốn băng có lời kêu gọi của

Thiệu Trị Tá Công Sơn Hoàng Văn Thạch. Không ngừng một phút sau, đài mới phát thanh cuốn băng của những Nam. Mượn màng rơm.

Không còn nín thở kéo dài của tin tức những người dân chúng và binh sĩ được nhắc. Hàng ngũ các đơn vị đã thả thả thả càng thêm thả thả.

Bây giờ 7 giờ 30 của ngày 30 tháng 4, Hoàng gọi tôi lên văn phòng làm việc. Đây là giờ phút nghiêm trọng nhất, không có ai hinein

hết.

Sau khi kể cho tôi nghe hết sự thật và trả lời những giờ phút đó, Hoàng nhìn tôi như: "Hoàng, em đã hiểu sự thật bởi do các nguyên nhân

sau đây: Vì Địch Tá không tuân lệnh, nên giờ phút không đi xuống đường quân và các vị trí chiến lược, trừ lui theo kế hoạch. Vì cớ nín thở sẽ

tin tưởng của dân chúng và binh sĩ không thành. Lại kêu gọi trẻ tráng của Thành Nam không có tiếng vang. Cũng như tôi yêu cầu của

dân chúng thời xã Cấn Th.

Quả đôi mắt sáng, Hoàng nhìn tôi đến ngạc nhiên: "Em phải sống là nuôi con."

Tôi hỏi ông: "Kìa mình, sao mình đi ý?"

"Con chúng ta vô tội, anh không nên giết con."

"Nhưng không thể để con sống với Cộng Sản. Em sẽ thay mình làm chuyện đó. Chắc chắn chính thu nhập của mình cho con. Chắc em

mất chút, chúng ta cùng chết một lúc."

"Không thể được. Cha mẹ không thể giết con. Anh van mình. Chắc như vậy, chắc sống. Tôi thay anh, nuôi con trở thành người công chính."

Phú quý vinh hoa đưa vợ hãy đi phòng, nhưng thế đó để làm má ám ảnh ông tri. Nhưng, giang san thế quí là trẻ con đi học học. Ông chỉ

cúi lòng, như vậy hãy nuôi con và cũng nuôi luôn ý chí để có ngày còn phước hậu cho đất nước chúng ta."

"Nếu vì con, mình thì ông con, sao mình không đi ngoi quí?"

Hào đang mất lòng, nghiêm khắc nhìn tôi trách móc: "Em là vợ anh. Em có thể nói được câu này sao?"

Biết mình vợ ông, tôi xúc phạm đến người, tôi vội vàng thưa: "Xin mình tha thứ. Chẳng qua vì quá thất vọng mình nên em mới nói

thứ."

Giờ ông Hào nghiêm trang mà cũng thất vọng: "Nghe anh nói đây. Người ta trốn chạy được. Chẳng anh không bao giờ trốn chạy."

Một ngàn binh sĩ đổ tay, hai nào sinh tử có nhau, giờ bạn mới tìm sống riêng mình sao? Anh cũng không đau hàng. Bây giờ thì rút

cũng không kịp nữa, vì vào mặt khu mà không có nguỵn tiếp liệu vũ khí, đến được, ông thất vọng thì không cảm được lâu. Đã muộn

rồi. Vì tôi Công đang kéo vào đến giờ anh không đến được nên súng vào đầu chúng, thì gây thiệt hại cho dân chúng và anh em binh sĩ.

Anh không muộn thây bóng dáng mặt tên Việt Công nào."

Tôi phát run lên hỏi: "Nhưng mình ơi, còn em? em phải làm gì trong lúc này?"

Nắm chặt tay tôi, Hào nói: "Vợ chồng tình nghĩa bao nhiêu lâu, anh hiểu em và em hiểu anh. Em tuy chỉ là con cá nhỏ nhưng biết

mang ý chí kinh ng. Gng ch u nh c. Dù ph i ch u trăm ngàn s nh c nhấ đ nuôi con, đ ph c h n cho quê h ng. C i trang, c i

đ ng, len i mà s ng. Anh tin em. Vì anh, vì con, vì n n c, tình nhà, em có th ch u đ ng n i! Nghe i anh đi. Anh van mình, anh van

mình."

Tôi không sao t ch i đ c tr c ánh m t van nài, tr c nh ng i tha thi t y: "Vâng, em xin nghe i mình."H ng s tôi đ i ý, ti p

i thúc gi c: "Em h a v i anh đi. H a m t i đi.""Em xin h a. Em xin h a mình i. Nh ng xin cho em hai đ u ki n. N u C ng S n

b t em ph i s ng xa con, n u gi c C ng làm nh c em, lúc y em có quy n t sát theo mình ch ?"H ng suy nghĩ giây lâu, g t đ u đ ng

ý, và ra i nh cho tôi: "Em m i má và đem các con lên i u g p anh."

Tôi quay đi. Ánh m t b ng ch t đ p vào lá c v n đ ng g góc phòng. Tôi v i vàng đem c đ n bên ng i. Tôi nói: "Bao nhiêu năm

chi n đ u đ b o v t qu c. Bây gi mình hãy gi nó."Chúng tôi nhìn nhau c m thông. H ng ôm lá c , áp vào m t, đôi m t H ng

ch t t. Sau cùng H ng cũng rán đ ng lên h i tôi: "Mau m i má và m y đ a nh lên."Khi m

tôi và các con lên văn phòng, Hùng nói

rõ cho mẹ tôi hiểu vì sao người tôi phải chết và tôi phải sống.

Vâng như Hùng, tôi mới tới cơ sở quan binh sĩ còn tôi họp đồng ý nhà lên văn phòng. Mọi người đi ngang hàng nghiêm trang và vô cùng

cảm động. Giờ phút tôi biết sinh ly giã biệt những người tôi bao ngày sống chết bên nhau.

Hùng đồng ý nói: "Tôi không biết các anh và đứa con trên sang ngoài quốc. Nhưng các anh đã biết, cuộc hành quân của chi đã bắt

gây đau khổ cho người. Tôi không phàn công vào phút chót là vì dân chúng. Tôi không muốn Việt Cộng pháo kích bãi biển, bị nạn Cộng Sản

thành An Lạc thứ hai. Tôi cũng không chịu như các đồng hàng. Các anh đã từng công tác với tôi, nhưng lúc các anh làm việc, tôi rầy la. Rầy

la không có nghĩa là ghét bỏ. Rầy la để mọi người sống nhau, để xây dựng nhau. Mọi chuyện đều tốt đẹp của ta bắt đầu từ đây, bắt đầu cho Cộng

Sống, nhưng các anh không trực tiếp chịu trách nhiệm với quốc dân. Chính những người trực tiếp nắm quyền mệnh các anh, mới chính là những kẻ

trừng trị. Xin các anh tha thứ cho tôi những lời lẽ này, nếu có. Tôi biết lòng mình cái chết. Tôi sống mà không gì để sống, không biết

và được thành, thì phải chết theo thành, theo nước, chứ không thể bỏ dân, bỏ nước, trốn chạy, cứu an. Tôi chết rồi, các anh hãy với

gia đình, với con. Nhớ rồi tôi căn dặn: Đừng bao giờ để bị Cộng Sản tập trung các anh, dù tập trung dưới bất cứ hình thức nào. Tôi

có rồi chào vĩnh biệt các anh."

Tác giả Hứng đưa tay chào và bắt tay từng người một. Mọi người đều khóc. Đón bên Thiệu Tá Phạm Ng, Trung Úy Nghĩa, Hứng gọi

gọi: "Xin giúp đỡ giúp với con tôi. Vĩnh biệt tất cả." Mọi người đều đứng yên không ai nói lên được rồi. Mọi người nhào vào ôm chầm

lấy người, xin được chết theo. Hứng an ủi mọi người. Yêu cầu mọi người cố gắng chăm lo cho cháu người. Hứng ra lệnh cho tất cả mọi người

phải ra ngoài.

Không ai chịu đi. Hứng phải xông vào người ra cửa. Tôi van xin: "Mình cho em đi rồi chết ngay khi mình chết." Người ta chết. Nghĩa hoảng

sợ bỏ chạy. Hứng quay vào văn phòng đóng chết cửa rồi. Tôi gọi gọi Nghĩa: "Nghĩa trở lại với tôi." Tôi bắt Giêng tìm dao lấy cửa.

Giêng bỏ chạy như bay. Nghĩa trở lên, đứng trước cửa chờ đợi.

Có tiếng súng nổ. Tiếng nổ nghe chói chúa. Tôi đưa tay xem đồng hồ: 8 giờ 45 phút tức ngày 30 tháng 4 năm 1975. Ngày kết liễu cuộc

đời của chúng tôi. Lê Văn Hào, anh đã chết. Giếng run run lấy dao mổ y của. Của bắt ra. Nghĩa lính mình nhúng tôi chui vào phòng

trống. Hào ngơ ngẩn nằm trên, nĩa ngẩn nằm dưới, hai cánh tay dang ra, cong lên và giết mình, toàn thân run rẩy tiếng còi. Đôi

mắt Hào mở to cảm nhận. Miếng Hào há ra, đôi môi mấp máy. Tôi ôm chầm lấy Hào hỏi: "Mình, mình ơi! Mình còn lại gì đến dò em

không?" Hào không còn trả lời được tiếng nào. Nghĩa gào lên nấc nấc: "Thieu Tào ng! Trại i, Thieu Tào ng!" Giếng chui vào phòng

Nghĩa đứng lên và chân, tôi đưa đầu Hào, đặt nằm ngay ngắn trên giường. Máu tim nhuộm thấm áo trắng, mắt đỏ đỏ tím tím dấp trắng.

Tôi đưa tay vuốt mắt cho người. Nghĩa vịn gào khóc: "Thieu Tào ng! Thieu Tào ng ơi!"

Tôi báo Giếng: "Nói Hòa đưa Hào, Hà, Quóc lên nhìn xác ba lần cuối. Đón Phóng cho Khiết, Hoàng giữ cửa thang, bắt cửa giá nào

chúng phải ngăn chặn Việt Cộng."

Tôi đi tìm đầu đạn và đuôi đạn. Còn khẩu súng, lòng thay không biết khẩu súng ở đâu. Đến lúc tìm thấy nĩa, thay dấp đầy máu,

tôi mới hiểu. Trước khi họ n là xác, vậy ý chí cuối cùng, người còn bình tĩnh hét kêu u sủng, để u
đi về nhà. Có lẽ người tôi quá xúc

đang, quên là họ a, tôi sát theo.

Bé Hà lúc 5 năm tuổi, ôm hai chân ba, khóc than, kể lại thảm thiết. Bé Hà hai tuổi, thì ngây
ôm chai sữa, lên nằm trên bụng ba, bé

mà tròn đôi mắt to, người nhiên không thấy ba đưa tay bế bé như mọi khi.

ĐI TÁ HỌ NGƯỜI CÔNG NHÂN TH

Đi tá họ Người Công nhân thì Chàng Thiến, không đưa hàng, bỏ Việt Công xã bên tôi Công Nhân
ngày 14-08-1975

Nghĩa đi đến thoai khắp nơi tìm Thiến ở Tả Ng Nam, không thấy trở lại. Tôi với vã m đi c là nh
truyền tin, lên máy gọi liên lạc với Thiến

Tả Ng. Lúc ra máy, chính tôi nói, tôi chỉ nghe người nói rằng mùi Công Sản trên các tên
số thu được đến với của chúng ta.

Lữ Việt Công, ngày 30 tháng 4, tràn vào nhà. Phóng công quyét chết chúng ở cầu thang.

Chín giờ rưỡi, 30 tháng 4, chuông đi đến thoai reo vang: "Alô, Alô, ai đây?" "Đi thả a chết đó à? Họ
Người Công Nhân đây."

Tôi bàng hoàng: "Anh Cấn! Có chuyện chi cấn không?"

Tôi cố gắng giữ giọng nói cho bình thường, để Cấn không nhận biết sự vì cớ xảy ra. Trong đêm yên tĩnh, về phía Cấn, tôi có nghe tiếng

súng nổ liên tiếp nhau nổ ầm ầm.

Cấn hỏi: "Thieu Tồn ở đâu ch? Cho tôi gặp ông một chút."

Tôi lúng túng vài giây: "Ông đang đi mua quần ngoài kia."

"Chắc xảy ra tình Thieu Tồn, tôi cấn gặp. Trung Úy Nghĩa đâu ch?"

"Nghĩa đang ở bên cạnh Thieu Tồn. Cấn chờ một chút nhé." Tôi đáp dứt khoát đi yên tĩnh vào phòng.

Mím môi, nhìn xác Hứng rồi nhìn sang Nghĩa tôi hỏi: "Đi tá Cấn đòi gặp Thieu Tồn, làm sao bây giờ Nghĩa?"

Nghĩa lúng túng: "Cô nói Thieu Tồn chết rồi."

"Không thể nói như vậy được. Đi tá Cấn đang chờ chờ tôi về với Việt Cấn."

Trí óc tôi chợt lóe sáng phi thường. Tôi muốn Cấn chờ đợi anh hùng. Sống anh hùng. Chết

anh hùng.

Tôi đưa máy lên ghi ng quyät liät: "Thiåu Tång không thä vào đäc. Cän cän gì cä nói. Tình hình ä Chäng Thiän ra sao? Anh còn đä

säc chiän đäu không? Tình thän binh sĩ thä nào? Đäch ra sao?"

"Täi nó đän täi tui quá. Tình thän anh em vän cao. Chä häi Thiåu Tång còn giä y länh không?"

"Cän vui lòng chä chút."Tôi läi áp chät äng đän thoäi vào ngäc. Cän chät môi suy nghĩ. Tôi hiäu läi Cän häi. Trong tích täc tôi biät khó

cäu vẫn tình thä. Nhäng tôi muän Hä Ngäc Cän phäi luôn hiên ngang hào hùng.

Tôi quyät đänh: "Alô. Cän nghe đây: Länh Thiåu Tång. Ông häi Cän có sän sàng tä chiän?"

Cän đáp thät nhanh; "Lúc nào cũng sän sàng, chä chä !""Tät läm, väy thì y länh.""Đä, cảm än chä."

Tôi buông máy gäc xuäng bên xác Häng. Näc mät trào ra, tôi kêu nho nhä: "Vĩnh biät Cän. Vĩnh biät Cän!"

"Anh Cän äi, hän linh anh có phäng phät đâu đây, khi tôi ngäi viät läi nhäng dòng này, näc mät räi trên giäy, Anh có biät cho räng trä

läi đän thoäi väi anh räi, tôi đau khä tät cùng không? Tha thä cho tôi!"

Đội Tá Hồ Ngọc Cẩn đã chỉ định đưa viên đội ngũ cùng, anh đã hiện ngang hào hùng đến giờ phút chót của cuộc đời. Hiểu rõ

Hùng, hiểu rõ tôi, bên kia thế giới không thù hận, chắc anh hiểu rõ tâm trạng của tôi lúc bấy giờ, hận anh tha thứ cho tôi?"Kính thưa

toàn thể quý vị thuộc thân bằng quyến thuộc của Đội Tá Cẩn. Kính thưa quý vị đã đến nhậm giữ giờ phút này. Xin quý vị đừng trách tôi

sao dám quy tập sớm. Ngồi bên giường quy tập. Tác giả Hùng đã chết. Thiệu Tụng Nguyễn Khoa Nam chưa liên lạc được. Vợ ngồi ở lính

nghĩa quân trường đến, khi Việt Cộng tấn công, chúng tôi bỏ trốn, chúng tôi đã thay chúng tôi công tác ác liệt. Tôi không thể đi một

ngày nay như Hồ Ngọc Cẩn đưa tay đưa hàng, họ mình trốn Việt Cộng vào dinh tỉnh trưởng Chiếm giữ Thiệu.

TỔNG NGUYỄN KHOA NAM TỰ N TỰ T

Một đêm giờ đêm ngày 30 tháng 4, 1975. Đến thời điểm này. Lúc này, chính giờ của Thiệu Tụng Nguyễn Khoa Nam: "Alô, ch

Hùng!"

Tôi vừa khóc, vừa đáp lại Thiệu Tụng: "Thưa Thiệu Tụng..."

Giọng Thi nhân Nam buồn bã u u t: "Tôi biết rồi, chị Hào, tôi chia buồn với chị, nghe chị Hào."

Tôi nhìn nhận: "Thieu Thi nhân nghĩ sao với khó khăn đã gây ra?"

"Hào đã nói với chị nghe hết rồi à? Đành vậy thôi. Không phải là chúng ta hèn nhát hay bạc cu c. Sự sắp đặt không cứu vãn được vì

lệnh hành quân không được tá...thi hành, phóng đại và lệnh không tay các đơn vị trưởng, là yêu cầu của dân chúng, là kêu gọi

của tôi quá muộn màng, không hiểu qu, khó cứu vãn tình hình."

Nói đến đây, Thieu Thi nhân Nam hỏi tôi: "Chị biết về đài phát thanh bên nội không?"

"Thưa biết. Hào cũng báo tôi về Thieu Thi nhân đã vậy. Bây giờ Thieu Thi nhân đến hiểu là nào, có đến phòng công không?"

"Chị quên còn dân chúng sao? Công Sơn coi rõ mạng dân, còn mình thì...Đang chờ thế nào?"

"Thưa Thieu Thi nhân, chúng nó đã tràn đầy đổ máu. Có vài tên đến nhào lên, nhào ng bên Giếng công quy tụ đầu xu ng. Hiện chúng

đang thu dọn tài sản.

"Còn mấy chú đâu hết?"

"Chị có Nghĩa và vài ba người lính khác. Còn tất cả đã bỏ đi hết. Hoàng đã chết rồi, tôi không màng đến tài sản. Miễn là chúng đừng

đừng đến xác Hoàng."

"Chị tìm liêm Hoàng chưa?"

"Thưa chị ạ. Vừa tìm rồi ạ, thay quần áo xong thì Thiệu Tuấn ngỏ ý rồi."

"Chị nên tìm liêm Hoàng ngay đi. Tôi sợ không còn kịp. chúng nó sợ không được yên."

"Thiệu Tuấn còn dè dặt thêm điều gì không? Chị ngỏ Thiệu Tuấn chưa được hàng thật sao?"

Ngồi thở dài trong máy. Ngồi nói nhảm nhí mà đến chết tôi cũng sợ không quên: "Số phận Việt Nam khi nào thì đó, chị Hoàng ơi!"

Tôi và Hoàng đã sắp đặt tất cả, hoàn tất kế hoạch xong xuôi, còn bọn phản bội gì chết."Ngồi chép miệng thở dài: "Thôi chị Hoàng

ôi."Bỗng giật giật người trong buồng, người ngủ: "Hoàng chết rồi, chắc tôi cũng chết! Chúng tôi làm Tuấn mà không gì được nữa thì

phải chết theo nó c."Giọng người bình tĩnh và rõ ràng: "Cố gắng can đảm lên nhé chị Hoàng. chị phải sống vì mấy đứa nhà. Đêm nay

có gì nguy cấp, như gọi tôi. Nếu gọi không được, đến Nghĩa gọi Thầy, lấy một mã mã i.""Đ, cảm ơn Thiệu Tòng."

Nói chuyện với Thiệu Tòng xong, tôi bước ra lan can nhìn xuống. Ở dưới sân, sĩ quan và lính tráng đã đi hết. Trong Nghĩa còn lại.

Còn rào b ngoài. Gió thổi đông đưa cánh cửa rít lên như tiếng kêu kêu bị ai. Mặt trăng cuối tuần 19 tháng 3 âm lịch chênh chênh

soi, và m đêm mê lúng như xót thúng cho số phận Việt Nam Cộng Hòa, cho trò đời buồn húng húng.

Việt đến đây, tôi như lại tiếng lại cửa Thiệu Tòng Nguyễn Khoa Nam, cửa Đợi Tá Tịch Trùng trùng Chồng Thiệu H Ngực C. Tr

đi tôi, làm sao tôi có thể quên giọng nói gọi rút cửa anh C, giọng trầm buồn của Tòng Nam.

Bảy giờ sáng ngày 1 tháng 5, năm 1975. Về tiếng dọt dọt kinh Sám Tịch Th trong nghi thức cứu siêu cho Húng, tôi nghe có tiếng

như sau lúng. Quay lại, chính là Trung Tá Tùng, bác sĩ trưởng Quân Y Viện Phan Thanh Gi, Cn Th. Ông đến thăm Húng lúng.

Ông cho biết phần tử ở Quân Y Viện ngay vì Thiệu Tòng Nguyễn Khoa Nam đã t sát, xác còn nằm ở Quân Y Viện.

Táng Nam đã bßn vào thái dßng, lúc 6 giß sáng ngày 1 tháng 5, 1975. cho đßn chßt, mßt
Táng Nam vßn mß trßng trßng, ußt hßn,

mißng ngßi há hßc, đßn đau. Sau cußc đßn đàm vßi ngßi, tôi đã linh cßm, bißt trßc chuyßn
gì sß xßy ra. Nhßng khi nghe bác sĩ

Tùng báo tin, tôi xúc đßng vô cùng, tôi quß xußng, hßng vß Quân Y Vißn, nßi Táng Nam còn
nßm đó, cßu nguyßn: "Xin Thißu Táng

tha thß."Tôi không dám bß xác Hßng đß đßn vußt mßt Thißu Táng và lo vißc tßm lißm cho
Thißu Táng. Bây giß linh hßn cßa Thißu

Táng đã gßp Hßng, xin linh thiêng phò hß cho mß con tôi thoát khßi tay Cßng Sßn. Xin thßng
xót cho quê hßng, cho dân tßc chúng

ta. Xin thßng xót cho toàn thß anh em binh sĩ.

Trung Úy Nghĩa thay tôi đßn vißng xác ngßi. Trung Úy Thành, vß ân nhân can đßm đßc bißt,
đßn vßi tôi trong giß phút nguy nan đó.

Thành đã mßi đßc Trung Tá Bia đßn tßm lißm cho Hßng. Nhßng vß ân nhân trong cßn bißn
loßn ßy, trßn đßi tôi xin ghi khßc ßn sâu.

Tám giß sáng ngày 1 tháng 5, 1975, các sĩ quan quân đoàn, mßc thßng phßc, đßn vißng xác
Hßng. Mßu nhißm thay, khi gßp lßi

nhßng cßng sß viên cũ, trong thoáng chßc, mßt Hßng hé mß, nhìn lên. Và tß trong đôi mßt ngßi
chßt, có hai giòng lß chßy. Mßt ngßi

chết để bùng lên.

Ngồi khóc cho quê hương đất nước bị tàn phá chìm trong điêu linh. Ngồi khóc cho đám tàn quân khốn khổ. Cho lúc đến chết,

hai Tiếng Nam và Hoàng chia phân tách nguyên nhân thất bại, làm hàng kẻ họch của hai người. Chẳng ai lên tiếng người người trách

móc với Đợi Tá kia. Xin quý với hiểu rõ giúp tôi. Tôi tôn trọng danh dự của hai ông, với con và gia đình hai ông. Trong hoàn cảnh căng

thắng của đất nước, khi lòng người mất niềm tin, hai ông cũng như hiểu người khác, thất bại đáng thất bại đáng trách. Không

hiểu hai ông có đi thoát, hay bị bắt đi.

Vì nước ngàn cân treo sợi tóc, mất vài người dù đánh đi chăng với mạnh cũng không nâng đỡ nơi tòa nhà Việt Nam đang sụp đổ tang

thắng. Nhưng, mất ngày chúng ta còn mang trong người dòng máu của dân tộc Lạc Hoàng, còn hít thở đất khí trời, là mất ngày

chúng ta còn nhìn quê hương. Đó là món nợ thiêng liêng và cao quý mà ngôn tộc loài người chia sẻ di sản tinh thần sát nghĩa, và thất

đúng ý.

Sao chúng ta không noi gương oanh liệt của tổ tiên, của cha ông, noi tiếp ý chí bất khuất của
tinh nhân, đứng trang trọng món nợ ân tình

đó? Sao chúng ta cứ lo chê bai, công kích, hăm dọa, đập chà nhau, đập rơi vô tình làm lợi cho
bên cướp nước Cộng Sản?

Độc nhặng gì tôi kẻ đo lường trên, nhặng vớ tung hời hay mua mai tôi, đã hiểu tất cả sự thật vì
sao Táng Nam và Táng Háng đã phải

tá sát để báo thù tát tháo.

Không ai đem việc thành bại luận anh hùng. Cũng chẳng bao giờ lấy tâm địa của người nhân để đo lòng
ngái quân tử. Chúng ta, nhặng

ngái còn sống, nhặng ngái Việt Nam ở trong nước hay lưu vong khắp bốn phương trời, chúng
ta phải tự nêu lên câu hỏi: "Chúng

ta đã làm được gì cho đất nước và cho nhặng ngái đã nằm xuống? Họ đã nằm xuống không
phải là vì họ hèn nhát! Họ đã nằm

xuống là vì mưu toan sâu chá mà họ tung mang trên đầu: Tá Quốc, Danh Dự, Trách
Nhiệm.

Nếu chúng ta làm được gì cho quê hương, xin hãy tự mình tự phê phán vô ý thức. Đất nước vô tình
thành tàn nạn nạn nhác nháng ngái

Sơ đồ tư duy cái chết của tác giả Lê Văn Hứng

Tài liệu: Giáo trình: Tác giả: Phạm Thị Kim Hoàng

Tháng 1; Năm, 29 Tháng 1 Năm 2009 11:35

dám chết cho tất cả.